

Muộn Màng

Contents

Muộn Màng	1
1. Chương 1: Hiểu Lâm	1
2. Chương 2: Bạch Nhược Bị Bắt Cóc	3
3. Chương 3: Mãi Vì Anh Mà Bị Thương	4
4. Chương 5: Hiểu Lâm + Chết	5
5. Chương 6	6

Muộn Màng

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ngượcCô luôn ở trong bóng tối nhưng đó không phải là sở thích của cô mà do bị l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-mang>

1. Chương 1: Hiểu Lâm

“ Chát”

Một cái tát to lớn vang lên. Bạch Nhược nhìn Lãnh Tâm bằng ánh mắt độc ác, nụ cười khinh miệt hiện rõ trên môi, giọng nói lạnh lạnh chan chát vang lên

“ Lãnh Tâm, mày tưởng mày là cái gì cơ chứ? Một con hồ ly tinh chuyên quyến rũ đàn ông như mày có tư cách gì mà đòi ở bên anh Dạ? Đúng là đồ mặt dày không biết xấu hổ. Từ giờ tao ra lệnh cho mày cút ngay đi cho tao, đồ tiện nhân “

Giọng nói chanh chua the thé cứ thế kéo dài, đầu óc Lãnh Tâm giờ hoàn toàn trống rỗng, cô cười khổ lắc chiếc đầu nhỏ.

“ Nhược Nhược “

“ Anh Dạ, em ở đây “

Vừa nghe thấy giọng nói ấm áp của người đàn ông, khuôn mặt vặn vẹo 360 độ của ả lập tức biến thành người phụ nữ xinh đẹp dịu hiền, ả quay lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh, trên môi nở nụ cười khinh khỉnh

“ Hức... hức... Lành Tâm, cô ấy, cô ấy...”

Nghe tiếng khóc nức nở đầy thương tâm của Bạch Nhược, Phong Dạ vội vã chạy lại, ôm cô ả vào lòng rồi dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô. Giọng nói hơi trầm xuống:

“ Cô đã làm gì em ấy hả? Nói mau “

Lành Tâm cười. Một tay che đi bên má sưng đỏ vừa bị Bạch Nhược tát, cô lâm vào trạng thái tuyệt vọng. Có lẽ, sau việc này, cô sẽ không thể ở bên cạnh anh nữa

“ Tốt nhất là từ bây giờ cô đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi. Nhìn thấy cô, tôi thực phiền “

Đôi mắt lam mông lung nhìn Phong Dạ, ngực trái như bị hàng ngàn mũi tên cắm phập vào. Đau đớn lắm.

“ Dạ”

Lạnh lùng cúi người đáp, cô quay người biến mất vào trong bóng đêm. Phong Dạ sững người nhìn giọt nước ở mu bàn tay của mình, đây là cô khóc sao? Mờ mịt ngẩng đầu nhìn về nơi cô vừa biến mất, tim anh nhói lên.

“ Dạ, sao vậy?”

Nhìn người phụ nữ nhu nhu nhược nhược trong ngực, rồi nhìn theo nơi cô vừa biến mất, hẩn thẩn người. Đạm mạc nói một câu:

“ Không sao “

“ Thủ lĩnh, cô không sao chứ?”

Nhìn khuôn mặt lấm lem nước mắt của cô, đàn em bên dưới ai nấy cũng nhao nhao lên, mỗi người nói một lời

“ Thủ lĩnh, lại là cậu chủ phải không?”

“ Làm sao có thể chứ? Chỉ là vừa rồi khi đi làm nhiệm vụ sơ ý bị bụi bay vào mắt thôi “

Nhàn nhạt cười với tất cả. Cô lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt mình, thân thể nhanh chóng biến mất

“ Mẹ, người có thể nói cho con biết là mình bị làm sao không?”

Lành Tâm đứng ở bên mộ, nở nụ cười tươi rói. Bàn tay mảnh khảnh rót rượu xuống bia mộ, lam mầu ngẩng lên, thẩn thờ.

Cô không phải là yêu anh ngày một ngày hai. Từ khi được cậu bé đó cứu về từ cõi chết, có lẽ tâm, đã không phải là của cô rồi. Nhìn người con gái khác thân mật trò chuyện với anh, nghe nụ cười trầm thấp mà vui vẻ đó, lòng cô như quặn lại. Đã có rất nhiều người nói, hãy đi mà cướp đi chứ, tôi chắc chắn rằng chàng trai cậu kể thích cậu.

Cướp? Đây đúng là một từ dễ đọc, dễ viết, nhưng không dễ làm. Cô lấy tư cách gì để mà tranh đoạt cơ chứ? Trong khi Dạ cũng thích Bạch tiểu thư và cô ấy cũng mới là trân chính vị hôn thê của anh.

Ai nói yêu là vui vẻ?

Nếu như anh đã chán ghét khi nhìn thấy cô, vậy thì thôi đi, cô sẽ làm người đứng trong bóng tối dõi theo anh vậy. Làm một công việc mà ám vệ thường làm, có lẽ mới là thứ hợp với cô nhất.

Cô gái xoay người đi, bóng tà chiếu xuống, bóng dáng mảnh khảnh của thiếu nữ cứ đứng nơi đó. Lạnh lẽo và cô đơn đến kì lạ

2. Chương 2: Bạch Nhược Bị Bắt Cóc

“ Mẹ, người nói cái gì cơ?”

Phong Dạ neho mắt lại, ần ần sự tức giận, bàn tay nắm chặt. Anh đưa mắt nhìn vị phu nhân cao quý ngồi kia, giọng nói trầm xuống

“ Dạ nhi, đừng nói là con không hiểu, hai đứa đã đính hôn với nhau lâu rồi, giờ đã đến lúc kết trái “

Phong phu nhân dịu dàng mỉm cười. Giọng nói nhẹ nhàng say lòng người

“ Con có thể đổi ý không?”

Anh không biết trong lòng mình giờ đây là đang dậy sóng cái gì nữa. Anh chỉ biết rằng, mình không hề muốn hôn sự này xảy ra.

“ Đổi ý? Dạ nhi, con đang nói cái gì vậy? Mẹ mệt rồi, con cũng mau lên phòng nghỉ ngơi đi, có gì thì ngày mai nói tiếp “

Anh hơi mỉm cười, gật nhẹ đầu. Ngày mai nói tiếp sao? Chỉ sợ là lần này không nói thì lần sau cũng chẳng có cơ hội nữa. Nặng nề lê từng bước chân lên tầng, anh nhớ cô.

“ Dạ nhi, con đi mau đi, mau cứu con bé về đây ngay cho mẹ “

Phong phu nhân lo lắng lên tiếng. Thân thể bà run run ngồi xuống sofa, nhìn về mặt đăm đăm của con mình, bà khẽ thở dài. Đây là bà muốn tốt cho nó mà

“ Nhược Nhược bị bắt cóc? Không phải chứ?”

Anh bình tĩnh ngồi lên ghế, bàn tay thon dài cứ thế đánh máy tính, một lúc mây đẹp lại nhúu.

“ Đúng vậy, nó vì con mà bị bắt cóc đó, con còn không mau đi cứu con bé “

Anh đứng dậy, cầm chiếc áo khoác mặc lên người.

Chiếc xe lamborghini đen lạng lẽ dừng lại trước nhà kho bắn thủ. Bàn chân thon dài của người đàn ông hạ xuống, bỏ mắt kính đen gồm ra, hần chậm rãi bước vào.

Bach Nhược nở một nụ cười đắc ý, vẫy tay gọi tên đàn ông lực lưỡng bên cạnh, ả thở khí thơm tho vào hần, làm hần ngứa ngứa. Sau khi nói xong còn không quên kèm cho hần nụ cười xinh đẹp như hoa rồi tiêu sái bước đi.

“ Làm xong, tôi nhất định sẽ thưởng”

Phong Dạ, nếu như người không có con tiện nhân Lãnh Tâm bảo vệ, vậy thì người chết chắc rồi.

Phong Dạ sau khi bước vào cánh cửa đang mở toang của cái nhà kho bắn thủ thì đột nhiên ở gáy có một trận đau đốn truyền tới. Thân thể cao lớn ngã sập xuống, đôi mắt nhắm lại

“ Bộp”

Ngay sau khi sắp sửa tiến tới thực hành nhiệm vụ thì đột nhiên giữa bụng có một trận đau đốn truyền tới

“ Là kẻ nào?”

Hắn gào lên một tiếng rõ to, bàn tay đang cầm khẩu súng bắn loạn xạ. Không thể nào, làm sao hắn ta có thể biến mất được chứ?

Nếu không thì người đâu rồi?

3. Chương 3: Mãi Vì Anh Mà Bị Thương

“ Thử linh, người lại bị thương?”

Từ “lại” này cậu ta cắn răng nhấm mạnh. Đúng vậy, cô đã vì anh mà bị thương rất nhiều rồi, từ tâm lẫn thân. Nhưng sự thật là do cô tự nguyện, không phải sao?

Lãnh Tâm dịu dàng mỉm cười. Bàn tay thon dài ôm lấy miệng vết thương đang chảy máu của mình, khuôn mặt trắng bệnh nhìn 1 cô gái trong số đó, giọng nói nhẹ nhàng:

“ Giúp tôi đi “

Tất cả mọi người thở dài bất đắc dĩ. Đôi mắt mang theo lửa giận nhàn nhạt, tại sao Lãnh Tâm cô ấy lại phải vì một tên cặn bã như thế mà bảo vệ mình cơ chứ? Nói đúng ra thì tất cả những người ở đây chưa từng được nhìn thấy cánh tay của cô, toàn thân kín mít từ đầu đến cuối cũng chỉ vì hắn ta (mọi người có thể hiểu chỗ này không? Hiểu được thì cho ta bái 1 lạy nha)

Sự đau đớn đằng sau gáy khiến anh mở mắt, nhíu mày nhìn Bạch Nhược đang chăm sóc cho mình, hắn nhẹ giọng:

“ Có chuyện gì xảy ra vậy??? “

Nghe thấy tiếng nói trầm ấm từ trên giường truyền tới, cô gái nở một nụ cười dịu dàng, đôi mắt sưng đỏ thấm đẫm nước mắt

“ Anh Dạ, em cũng không biết nữa, chỉ biết rằng khi em và bác gái thấy anh thì khi ấy anh đã ngất “

Nhìn đôi mắt sưng đỏ thấm đẫm nước mắt kia, anh đau lòng lau đi. Nhẹ nhàng ôm Bạch Nhược vào lòng, anh nhỏ giọng trấn an

Ở đằng sau, khuôn mặt ả nở nụ cười dữ tợn: Sao mà lại không chết đi? Bạch Dạ

“ Con trai, con có sao không? Vừa về đến nhà, mẹ và Nhược Nhược nhìn thấy con bất tỉnh nằm đó, chúng ta sợ muốn chết “

Phong phu nhân sợ hãi chạy đến. Khuôn mặt già nua như già đi mấy chục tuổi, trông thật sự là lo lắng

“ Con không sao đâu ạ “

Bạch Nhược quay người lại, nhẹ nhàng cười với bà: Càng nhìn càng thấy người con dâu bà chọn đúng là rất hợp với con trai bà

“ Bác gái, chờ sau khi anh Dạ khỏi, chúng ta tiến hành đi “

“ Được được, nhược Nhược, theo ý con hết “

Dịu dàng ôm con dâu tương lai của mình vào lòng, bà hạnh phúc cười thật lớn

4. Chương 5: Hiểu Lâm + Chết

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lãnh Tâm, Phong Dạ dâng lên một cổ chán ghét. Nếu như lời mà Nhược Nhược nói là đúng, vậy thì hung thủ hại ba mẹ anh không ai khác chính là Lãnh Tâm. Có lẽ cô ta luôn bị mẹ chán ghét và sỉ nhục nên đã muốn giết mẹ anh. Thật sự, nghĩ đi nghĩ lại hẳn đều cảm thấy điều này có cái gì đó bất ổn. Nhưng, người ghét mẹ anh đến thấu xương như vậy thì không có (đây sẽ là bộ đầu tiên và là bộ cuối cùng ta viết 1 nam chính xuẩn như thế này)

“ Khụ “

Tiếng ho nhẹ vang lên phá tan suy nghĩ của anh, đưa mắt nhìn người con gái yếu ớt nằm kia, tim anh hơi nhói lên. Phong Dạ, mày điên rồi sao? Cô ta là người đã hại chết bố mẹ mày đó, là hung thủ giết người

Trần an mình hồi lâu. Phong Dạ xoay người, ôm lấy eo nhỏ nhắn của Bạch Nhược, đi ra ngoài.

“ Lãnh Tâm, tôi không thể ngờ cô chính là người như vậy. Tôi rất hối hận vì năm đó đã cứu cô ra khỏi biển lửa, lúc đó đáng lẽ ra cô nên chết đi cho xong. Đúng như mẹ tôi nói, cô chính là một ả đàn bà độc ác, không có tính người. Rõ ràng mẹ tôi có sỉ nhục cô, nhưng bà chưa làm gì cả, còn ba tôi nữa, ông ấy luôn coi cô như con gái ruột của mình. Vậy thì tại sao? Tại sao cô lại làm vậy hả???? “

Tiếng hét trầm thấp của người đàn ông có âm vang cực lớn. Nó đánh bịch một cái vào ngực trái Lãnh Tâm. Cô hơi cúi đầu, những giọt nước mắt cứ thế lăn xuống.

Dạ, anh hối hận vì lúc đó đã cứu em sao? Đúng vậy, em chính là một ả đàn bà độc ác, giết người không ghê tay. Nhưng đó là vì ai chứ? Tất cả đều là vì anh, tại sao tôi lại phải đi vào cuộc đời tăm tối, một thế giới toàn màu đỏ, toàn những oán hận chồng chất chứ?

Dạ, em nói cho anh biết, thật sự em cũng đã rất hối hận khi lúc đó yêu anh.

“ Đúng vậy, kẻ giết người chính là tôi “

Phong Dạ sững người nhìn khuôn mặt lạnh băng hơi ướm của cô, bàn tay trắng bệch đang đưa ra trước mặt mình kia.

“ Mau giải đi “

Cảnh sát trưởng đứng đó. Giọng nói uy nghiêm vang lên.

“ Không, không, thật sự cô ấy không phải kẻ giết người... “

“ Các người không được lời cô ấy đi đâu hết...”

Toàn bộ đàn em của cô, mỗi người một câu, ai cũng khóc, đến lúc giọng nói khàn đi rồi, họ mới định thần lại. Cô đi rồi, đúng vậy, thủ lĩnh của các cô (anh) đã bị lôi đi rồi.

“ Phong Dạ, về sau anh nhất định sẽ biết rằng. Anh là kẻ ngu ngốc như thế nào, bị một ả đàn bà dắt mũi “

Nói xong, đôi mắt sắc lạnh của anh còn không quên lướt qua người Bạch Nhược.

Tôi, sẽ ngóng mắt chờ em, thiếu chủ à, anh sẽ chết như thế nào.

—3 ngày sau—

Nhìn bộ dạng suy yếu cùng hấp hối của Lãnh Tâm, tất cả đều đồng loạt dờ người.

“ Nhớ, khi ta chết, nếu có thể, hãy nói với hẳn rằng, cả đời này, Lãnh Tâm ta đã chịu quá đủ rồi. Vậy nên, khi chết ta cũng không mong hẳn có thể đến thăm ta. 21 năm, như vậy, là quá đủ rồi “

5. Chương 6

Tại một lễ đường nguy nga. Cô dâu khoác trên người bộ váy trắng tinh khiết, trên môi vương vấn nụ cười, chú rể mang trên mình bộ comple trắng, trước ngực cài một bông hồng đỏ, mang theo nụ cười dịu dàng.

“ Bạch Nhược, cô có bằng lòng cưới Phong Dạ làm chồng không? “

“ Tôi bằng lòng “

“ Phong Dạ, anh có bằng lòng cưới Bạch Nhược làm vợ không? “

Phong Dạ chưa kịp mở miệng trả lời đã có một giọng nói đầy tức giận quát:

“ Tôi không đồng ý “

Tất cả đều đồng loạt quay người. Chỉ thấy rằng cô gái đứng trước cửa là một người lai, mang theo phong cách quý phái cùng bộ váy đỏ rực xinh đẹp. Trên tay còn cầm theo bó hoa bằng lăng.

“ Chị “

Hắn hơi cau mày. Tại sao chị lại xuất hiện ở đây, lại còn phá hôn lễ của hắn chứ?

“ Mày, thằng em ngu dốt này, mày ra đây ngay cho tao. Tao đếm đến 3 nếu như mày mà không từ bỏ hôn lễ này, vậy thì đừng trách tao tuyệt tình “

Cô gái như hoa như ngọc này không phải ai khác chính là Phong Thủy - người chị song sinh với Phong Dạ, chủ tịch Phong thị.

Thấy giọng nói chua ngoa đánh đá của cô. Phong Dạ hơi nhíu mi, hắn chậm rãi bước xuống

“ Mày không nghĩ tại sao 2 năm nay Lãnh Tâm không xuất hiện sao? Đó là vì con bé đã chết rồi, tất cả cũng vì mày đó. Nếu như không có con bé, Phong Dạ, mày nghĩ bây giờ mày còn có thể sống mà đứng ở đó tổ chức lễ cưới sao? Những lúc mày hôn mê tỉnh dậy, không nhớ rằng mình đã bị làm sao, cho nên mày không hề biết rằng mình đã bị ám sát. Và không phải ai khác, con bé chính là người đã cứu mày, giúp mày thoát khỏi nguy hiểm, đưa mày về nhà. Nó vì mày mà bao lần bị thương, bao lần đau khổ, mày có biết không? Vụ việc ba mẹ chết lúc đó, chính là do người vợ sắp cưới của mày gây ra đấy, nó chính là người đã làm bố mẹ mày chết, là người đã bảo vệ, chăm lo tất cả mọi việc để mày và bố mẹ không bị chết, không bị tính kế. Con bé nó như vậy, còn mày thì sao? Ngày nào cũng chỉ biết đến chơi và chơi, không nhận được người tốt, kẻ xấu, nếu như lúc đó, nếu như lúc đó mày để con bé trị thương xong thì có lẽ nó đã không đi, tất cả đều là tại mày, là tại mày. Mày không phải thiên thần đã cứu rồi cuộc đời con bé, mà mày chỉ là một con quỷ hút máu nó, một người kéo nó xuống địa ngục “

Từng câu nói, từng giọt nước mắt của Phong Thủy khiến tim hắn như bị cửa ra.

Phong Thủy cúi người, đặt bó bằng lăng xuống, nặng nề cười

“ Hoa nó thích là bằng lăng, cũng vì mày mà đổi, nó thích màu trắng, cũng vì mày mà đổi. Nếu như mày không phải em trai tao, có lẽ tao đã tự tay giết mày rồi. Phong Dạ à, mày... thực sự không phải người đàn ông tốt “

Nhìn bóng lưng xa dần của Phong Thủy. Khóe mắt Phong Dạ rơi xuống hai giọt nước. Hắn lê người đến bên tấm bia mộ lạnh lẽo kia, thì thào:

“ Lãnh Tâm, tôi xin lỗi. Xin em, Lãnh Tâm, em có thể tha thứ cho tôi được không? Bây giờ tôi mới biết, em vì tôi mà phải trả giá rất nhiều. Nhưng, đã muộn rồi phải không?

Nếu như tôi có thể nhận ra, có thể biết được tất cả. Có lẽ thế sự sẽ không đi đến như này. Lãnh Tâm, tôi có thể thật lòng nói cho em biết, tôi đã thích em từ rất lâu, rất lâu rồi. Nụ hôn đầu của tôi là em cướp đi mất, hơn nữa, tôi vẫn còn trong sạch, vậy nên, nếu có thể, em có tha thứ cho tôi không? “

“ Ahaha, một màn tình thâm đắm nước mắt kia làm tôi cảm động quá đi “

Nghe được giọng nói the thé đầy khinh bỉ. Anh xoay người, đối diện với đôi mắt đầy lòng trắng của Bạch Nhược, hắc khê mỉm cười. Có lẽ, hắc đã chọn sai rồi.

“ Đoàn “

Một tiếng súng to nổ lên. Giữa mi tâm Phong Dạ chảy ra một dòng máu đỏ tươi. Anh hơi đau đớn nhứ mày, đôi mắt mờ màng nhìn tấm bia mộ lạnh lẽo khắc hai chữ: Lãng tâm kia, dịu dàng cười. Nụ cười ảm áp dưới ánh mặt trời làm khuôn mặt được bao phủ bởi máu của Phong Dạ trông thật dọa người. Hắc nhẹ nhàng ôm lấy tấm bia mộ lạnh lẽo, khê mỉm cười.

“ Đi, chúng ta phải đi tìm con ả Phong Thủy kia nữa. Chỉ cần giết được nó là chúng ta có thể cướp lấy Phong thị rồi “

Dưới cây hoa anh đào xinh đẹp kia là người đàn ông ôm tấm bia mộ lạnh lẽo. Vẻ mặt thỏa mãn

*****Hoàn chính văn*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-mang>